

Verschenen	De Standaard
Auteur	Veerle Beel
Datum	11 oktober 2012

'Ik verleg telkens weer mijn grenzen'

Mascotte van het Levens einde-expertisecentrum in Wemmel

Marieke Vervoort: goudenmedaillewinnares op de Paralympics in Londen, maar ook voorbeeld voor euthanasiepatiënten.
Emilio Morenatti/associated press

BRUSSEL - Zilver en goud won ze op de Paralympics in Londen. En toch heeft Marieke Vervoort al vier jaar lang euthanasiepapieren op zak.

Bekijk de foto's van haar rolstoelsprints op de 200m (zilver) en de 100m (goud) in Londen: één brok energie, één brok leven. En als Marieke Vervoort (33) haar verhaal vertelt, voor een publiek in het Levens einde-expertisecentrum in Wemmel, doet ze dat met zoveel overgave dat iedereen als gehypnotiseerd zit te luisteren. Toen ze 14 was, kreeg ze onverklaarbare pijnen: het begin van een progressieve, altijd erger wordende ziekte. Op haar 20ste belandde ze in een rolstoel.

'Mijn wereld stortte in. Ik moest dat ding niet. Ik ging op de grond zitten en duwde die stoel weg. Wie was ik nog als ik mijn leven in een rolstoel moest doorbrengen?'

In het revalidatiecentrum van het UZ Pellenberg maakte ze kennis met aangepaste sporten: haar redding. Ze deed een tijd aan rolstoelvolleybal, maar dat was haar niet uitdagend genoeg. Volgde diepzeeduiken. 'Ik ben nog in Egypte gaan duiken, fantastisch!' Toen ze een pijnpomp ingeplant kreeg, kon ze dat niet meer doen. Ze verlegde haar aandacht naar triatlon. 'Het is hard om altijd weer afstand te moeten doen van dingen die je eerder kon. Maar er kwam altijd iets nieuws op mijn weg', zegt Marieke.

Niettemin zat ze in 2008 volledig in de put. Haar lichaam was moe van al dat intensieve trainen, haar ziekte nam de overhand. 'Ik bleef alleen overeind dankzij mijn vrienden. Ik kan ze niet op één, maar op twee handen tellen. Daar heb ik veel geluk mee. Maar de pijn werd onnoemelijk. Het werd zo erg dat ik medicatie begon te verzamelen om er zelf een eind aan te maken. Mijn psychologe, die ik elke maand bezoek, zei dat het zo niet verder kon. Ze raadde me aan contact op te nemen met Wim Distelmans.'

Drie artsen

Vier jaar kennen ze elkaar nu, de atlete en de levenseinde-specialist. Hij luisterde aandachtig naar haar vraag, en zei dat hij bereid was de aanvraag te ondertekenen. Maar nog niet uit te voeren. Haar huisarts kreeg het niet over zijn hart om te tekenen. Ze neemt het hem niet kwalijk. Een andere huisarts die haar ook al lang kende, tekende wel. 'Hij zei me: *Menneke, ik ken u toch. Als jij zegt dat het niet meer gaat, dan gaat het echt niet meer.*'

Er tekende ook nog een derde arts, wiens naam ze nu even vergeten is. 'Ik verlies nu geregeld het bewustzijn, van de pijn. Mijn geheugen verbetert er ook niet op', zegt Marieke.

Haar publieke prestaties mogen dan schitteren, wie haar privé kent, weet hoe zwaar ze het heeft. Maar ook: 'Het is doordat mijn euthanasie-aanvraag goedgekeurd is, dat ik weer verder kan. Ik kan weer genieten, ook al is het van kleine dingen. Ik heb rust gevonden.'

'Het is al erg genoeg dat ik met deze aandoening moet leven. Het zou helemaal dramatisch zijn als ik er ook het psychisch lijden van de onzekerheid over mijn levenseinde zou moeten bijnemen. Ik weet dat ik geen onmenselijke pijnen zal moeten doorstaan. Als het echt ondraaglijk wordt, kan ik die aanvraag activeren.'

Koppig

'Wanneer dat zal zijn? Dat kan ik nu niet zeggen. Ik stel vast dat ik mijn grenzen altijd weer verleg.' Ze lacht: 'Ik heb ook een koppig karakter!'

Iemand anders zou het deze zomer na haar zilveren medaille in Londen hebben opgegeven, zegt ze. 'Een paar dagen later moest ik sprinten op de 100 meter. Ik was kapot. Maar ik wilde absoluut de Canadese verslaan die op de 200m goud had gehaald. Ik heb op mijn wielen geklopt alsof mijn leven ervan afhing. Ik gunde haar geen tweede overwinning, omdat ze mij nogal koeltjes had behandeld. Heb je mij horen krijsen toen ik als eerste over de streep kwam? Dat was niet omdat ik goud had, maar omdat ik háár had verslagen.'

Het hele verhaal van Marieke staat ook te lezen in de vernieuwde versie van haar boek *Wielemie, sporten voor het leven*, dat deze week werd voorgesteld.